

Tale Københavns Synagoge den 14. oktober 2023

Deres kongelige højhed Majestæt Dronning, Statsminister, Udenrigsminister,
Medlemmer af folketinget, borgmestre, excellencer og kære venner

Mit hjerte det græder - græder over Shachar

Mit hjerte det bløder - bløder over Arbel

Min øjne græder konstante smertelige tårer - græder over Omer

Shachar, Arbel og Omer er 3 små søskende på 4 og 6 år, som sammen med deres far og mor blev brutalt myrdet en tidlig lørdag morgen, midt under shabbaten og den jødiske helligdag Simchat Tora.

Den familie blev sammen med mere end 1300 uskyldige ofre: børn, unge, kvinder, mænd og ældre - barbarisk revet bort fra livet denne dag.

I 1943 skrev en jødiske fange i en tysk koncentrationslejr disse ord:

Og alligevel holder vi troen i gang, at tingene på et tidspunkt vil ændre sig.

At det en dag bliver anderledes

Og hvis vi kommer ud herfra

Og hvis vi bliver et frit folk på denne jord

Så skal jeg synge min sang i mit nye hjem

Nogle få overlevede rædslerne i koncentrationslejrene i nazi Tyskland

Deres drøm om at blive et frit folk, blev opfyldt i 1948 ved FNs beslutning om oprettelsen af staten Israel

Men sangen der skulle synges i det nye hjemland, er nu atter forstummet.

Sang og glæde er overtaget af gråd og sorg

Den jødiske historie har været fyldt med smerte og sorg.

De fleste jøder har en forhistorie med erindringer om forfølgelse og nedværdigelse.

Min egen er ikke meget anderledes.

Jeg voksede op i skyggen af dette, og jeg bad og troede siden min barndom på at denne umenneskelige ondhed, den slags grusomhed- den slags brutalitet – ikke mere kunne ske.

Dels fordi vi mennesker forhåbentlig havde lært af historien- dels af vi i dag havde fået vores eget land Israel.

Og så nu - 1300 uskyldige mennesker blev dræbt på en dag, 1300 mennesker som for størstedelens havde en tragisk og bedrøvelig historie bag sig, da de kom til Israel fra alle verdens lande for at bygge deres nye hjem op.

De kom til landet, ikke for at føre krig, ikke for at dræbe -men kom for at dyrke jorden og leve som et frit folk i eget land.

I 75 år har de levet med trusler om udryddelse – nok er nok.

Israeler såvel jøder, kristne, muslimer - ja alle mere end 9 millioner indbyggere i staten Israel, har ret til at leve et fredfyldt liv og ret til at forsvare sig.

Israel har ikke en angrebshær men en forsvarshær.

En hær der lærer at beskytte befolkningen, at tage vare om sikkerheden for landet.

Krig koster ofre, krig koster civile ofre, krig er grusom – men vi skal i dag og i morgen huske hinanden på, at det ikke er Israel der ønsker denne krig.

Nogle spørger om hvor mange døde jøder der skal være, for at retfærdiggøre et svar mod en morderisk terrororganisations som Hamas?

Er det 1.300? Seks millioner? Måske er det 9 millioner - hele Israels befolkning?

Lad os aldrig glemme, at netop dette er Hamas erklærede mål– ikke at dræbe 1300 jøder, men at fjerne hele Israel fra landkortet

Golda Meir, Israels statsminister fra 1969 til 1974 sagde i et interview disse ord:

"Når freden kommer, vil vi måske med tiden være i stand til at tilgive araberne for at dræbe vores sønner, men det bliver sværere for os at tilgive dem, for at have tvunget os til at dræbe deres sønner. Fred vil komme, når araberne vil elske deres børn mere, end de hader os."

For blot et lille stykke tid siden, var jeg på besøg, sammen med danske unge politikere i Israel, hvor vi bl.a. besøgte byen Sderoth og Kibbutzen Nir Oz.

Mine tanker med at tage dem derhen, var at vise dem hvordan livet leves få kilometer fra Gaza med en næsten daglig frygt og trussel lige ved deres baghave.

I byen Sderoth så de legepladser, parker, busstopsteder, som alle var indrette som beskyttelsesrum, de hørte om børn der igennem mange, mange år, måtte sove i lejlighedernes beskyttelsesrum, så man ikke skulle vække børnene ved de næsten daglige sirenealarmer der varslede raketangreb.

Når vi spurgte folk, hvad der dog fik dem til at blive boende sådan et sted, så tæt på en fjende- en fjende der ønskede dem alle dræbt, var svaret hver gang- dette er vores land, dette er vores by og dette er vores hjem.

EIN LI ERETZ ACHERET – Jeg har ikke noget andet land!

Ved besøget i Kibbutzen Nir Oz som ligger mindre en kilometer fra grænsen till Gaza, mødte vi en ung israeler der var dansk gift og havde 3 små børn

Han var kibbutzen vagt, og havde den rolle, at han ved indtrækning af terrorister fra Gaza, skulle holde dem i skak, indtil det Israelske militær kunne komme til undsætning.

Kibbutzen havde igennem de seneste mange år, været udsat for raketangreb, indtrængning og desværre også oplevet at medlemmer var blevet dræbt. Alligevel talte både vagten og resten af de medlemmer i kibbutzen vi mødte, til de unge danske politikere om, at han og resten af den lille kibbutz så gerne ville åbne op for at palæstinenser fra Gaza kunne komme over til dem og arbejde i deres marker, så palæstinenserne både kunne tjene penge og få mad med hjem til deres familier i Gaza.

Kibbutz Nir Oz, er i dag brændt næsten totalt ned og ødelagt.

Shachar, Arbel og Omer, de 3 små søskende på 4 og 6 år og deres far og mor boede og levede også i Kibbutz Nir Oz – må deres minde leve evigt.

Mine tanker går hele tiden til dem og alle de mange andre uskyldige ofre efter Hamas angreb, såvel jøder som muslimer, såvel israelere som palæstinensere. Ja, til hvert et menneske i Mellemøsten der ønsker fred og at leve i fordragelighed med deres medmennesker.

Oseh shalom bimromav
Hu Ya'aseh shalom aleinu
Ve'al kol Yisrael
Ve'imru, imru, Amen.

Må ham, der skaber fred i det høje,
Han vil skabe fred for os
Og for hele Israel –
Og sig: Amen.

Am Israel Chai